

Послѣ неговото заминаване врѣмето веднага се промѣнило: небето се покрило съ черни облаци и силеаъ вѣтрѣ почнѣлъ да духа, така щото морскитѣ вълни почнѣли да блѣскать у маяка; съ една рѣчь явила се една отъ тѣзи ужасни бури, каквито често пѣти се случватъ на Ново-Английския брѣгъ.

Тази ненадѣйна случка накарала и Ида, и баща ѝ да се позамислѣтъ. Ида мислела за баща си, защото се бояла да не би той да трѣгне въ такова врѣме, безъ да чака да прѣмине бурята; а пѣкъ баща ѝ скѣрбялъ за гдѣто оставилъ малката си дѣщеря сама-самненичка въ маяка, посрѣдъ еката на бурята.

Отъ милость къмъ малката си дѣщеря Робертъ Маннингъ щѣлъ да трѣгне за къмъ маяка, още отъ началото на бурята, нѣ приятелитѣ му го посѣвѣтвали да почака до като утихне, като казвали, че цѣла лудория ще бѣде отъ негова страна, ако се рѣши да потегли въ такова врѣме.

Бурята се разнасяла бързо на всѣкъдѣ. Минжло се доста врѣме, нѣ тя не утихвала, напротивъ още по-вече се усиждала. Най послѣ дошелъ и часътъ, въ който Робертъ Маннингъ трѣбвало да запали лампата въ маяка; нѣ работата е че не било възможно, а това нѣщо го доста безпокояло, още по вече като си помислялъ, че неосвѣтлението на маяка ще стане причина да се разбие нѣкой корабъ у скалитѣ, та щѣтъ много хора да пострадатъ.

Отъ една страна мисълта че маяка останѣлъ неосвѣтленъ, отъ друга — любовта къмъ Ида накарала Роберта да прѣжали живота си. Той, въпрѣки съвѣтитѣ на приятелитѣ си, качилъ се на лодката съ намѣрение да отплува за къмъ маяка, нѣ още не потеглилъ, ето че на маяка свѣтнѣлъ огънь. „Да, лампата е запалена!“ казалъ той и се спрѣлъ на мѣстото си.

Кой запалилъ лампата въ маяка, сега ще видимъ.

Ида често пѣти гледала, какъ баща ѝ пали лампата, и то всѣка вечеръ, щомъ почне да се стѣмнява; та